

Geaccepteerde eenzaamheid

Geaccepteerde eenzaamheid

Fons Merken

Schrijver: A.Merken
Coverontwerp: R.Verstegen
ISBN: 9789402105605
© <A. Merken>
Versie 2

Note:

Hierbij wil ik aangeef dat het boek mijn waarheid (visie) is op mijn verleden van wat en hoe ik zaken heb ervaren. Dit hoeft dus niet overeen te komen met die van een ander.

Het boek is niet taalkundig gecontroleerd door deskundige, heb wel diverse correctie adviezen gehad. Hoop dat de lezer dit accepteert want ook dat ben ik

Uitleg Illustrator Rik Verstegen over cover

- *De leuning van de trap naar boven loopt over in een herfstblad, wat symbool staat voor hoe de schrijver (Fons) vanuit de herfst van zijn leven terugkijkt op zichzelf en een roerig leven.*
- *Door middel van het half afdekken van de trap heb ik geprobeerd duidelijk te maken dat we nog niet klaar zijn met klimmen.*
- *De ietwat killere kleuren op de kaft symboliseren de 'eenzaamheid', die sterk in contrast staan met het bruinachtige en crèmekleur , waardoor het geheel toch interessant blijft.*

Verwondering

Zittend op de puinhopen Van wat
was
denkende aan alles wat ik altijd
dacht
wetende dat de afbraak nodig
was

overtuigen bepaalden de rode
draad
beelden hielden mij
overeind
patronen gaven mij
houvast

in verwondering
Kijk ik om
naar
die ik was

in verwondering
Zie ik
die ik nu ben

in verwondering
Kijk ik vooruit
naar
die ik zal zijn
mine stemken

Inleiding

Mijn naam is Fons Merken ben op 27-juli-1957 geboren in Schaesberg Limburg.

Waarom dit boek.

De reden is dat ik hoop anderen te kunnen helpen in hun strijd, met het hebben van een handicap. Vooral als deze niet te zien is en daardoor niet begrepen, niet serieus genomen en of weer vergeten wordt. Mijn handicap is slechthorendheid of te wel èènorigheid, welke bij mij als kind te laat werd ontdekt. Een bijkomende pech was, dat ik de tijd niet mee had. Het gevolg was dat ik daar door een stempel opgedrukt heb gekregen van zwakbegaafd c.q. laaggeletterd zoals men dit ook nu wel noemt. Daarbij kwam ook nog dat mijn ouders met zich zelf bezig waren en niet met de kinderen. Dus wat dat betreft dubbel pech.

Dit alles heeft tot gevolg dat je een eenling wordt, die een eenzame strijd aan moet gaan om geaccepteerd en begrepen te worden. Zo'n strijd is echter niet voor iedereen weggelegd. Je moet het geluk hebben dat er enkele mensen zijn, die een en ander in jou herkennen waardoor je een stapje voorwaarts kan maken.

Dit is dan ook een advies aan ouders, respecteer je kind, schaam je niet. Ben alert en accepteer niet altijd wat professionals zeggen, want ook zij kunnen het mis hebben.

Heb me heel lang afgevraagd of ik wel een kind van mijn ouders was, omdat ik mij niet thuis voelde heel anders dacht en handelde. Ik lijk uiterlijk echter veel op mijn vader dus het zal wel zo zijn.

Na het lezen van het boek zal je denken, hij heeft het toch maar goed voor elkaar gekregen en dit klopt in grote mate. Echter de eenzaamheid zal altijd blijven. Het heeft mij tot een complex persoon gemaakt, door omstandigheden gevormd, die regelmatig anders zou willen zijn dan dat hij is. Je bent en blijft een eenling en door je groei,

welke anders is dan onder normale omstandigheden. Neem je meer afstand van je familie, vrienden oud-collega's etc. Je werkt, handelt en denkt met de groeiende ontwikkeling, op een ander niveau zodat je er niet meer bij past of je thuis voelt. Dit is niet altijd prettig vooral voor je naaste, omdat die zien dat je afstand van hen neemt, met wie zij juist deze omgang willen vast houden. Dit alles is heel dubbel.

Ik zal in het boek op het einde van enkele fases beschrijven hoe ik nu als persoon in het leven sta al dan niet gedwongen door de omstandigheden en ervaringen.

Wat is EÉNORIGHEID of te wel SSD (Single sided deaf) en wat zijn de gevolgen.

Inleiding

Ik wil u als lezer wat informatie geven over horen met één oor en wat dit voor iemand en zijn omgeving betekent. Zodat u mijn op en aanmerkingen in het boek ook beter begrijpt en wat de gevolgen zijn van eea zijn en zijn geweest op oa mijn gedrag en houding. De informatie heb ik van diverse bronnen gehaald welke beschikbaar zijn op internet zoals wikipedia en natuurlijk uit eigen ervaring.

Als iemand met één oor slecht of helemaal niet hoort en met het andere oor goed, is er sprake van éénzijdige slechthorendheid. Aangeboren éénzijdige slechthorendheid komt relatief weinig voor. Van iedere 1.000 kinderen hebben er 1 à 2 deze stoornis (dit is dus in mijn geval). Eénzijdige slechthorendheid kan echter ook het gevolg zijn van een doorgemaakte ziekte of een ongeval.

Horen met één oor valt bij jonge kinderen vrijwel nooit op. Over het gehoor zijn er dan ook meestal geen klachten. Eénzijdige slechthorendheid wordt tegenwoordig vaak al vijf dagen na de geboorte door de neonatale gehoorscreening ontdekt. Daarnaast vindt ook de schoolarts soms ook nog eenzijdige slechthorendheid. Op het moment van ontdekking is de oorzaak in meer dan de helft van de gevallen vast te stellen, bijvoorbeeld met een ct-scan. Het komt echter

jammer nog steeds voor dat men een andere diagnose stelt een voorbeeld welke volgens onderzoekers regelmatig voorkomt is ADHD

Eénzijdige slechthorendheid is bijna nooit medisch te verhelpen en een hoortoestel zal slechts in bijzondere gevallen verbetering kunnen geven. De oorzaak en de grootte van het gehoorverlies aan het 'slechte' oor zullen hierbij van groot belang zijn. In geval van een totale doofheid zal noch medisch ingrijpen noch toepassing van een hoortoestel zinvol zijn.

Voordelen van het horen met twee oren

Zo kan een iemand met twee horende oren:

- even goed horen wat er links en rechts gezegd wordt;
- beter richtinghoren, waardoor iemand sneller kan ontdekken waar een geluid vandaan komt; dit is bijvoorbeeld van belang op straat en bij sport;
- beter de afstand en beweging van een geluidsbron waarnemen; dit is met name van belang in het verkeer;
- beter selectief luisteren, d.w.z. uit gelijktijdig tot iemand komende geluiden er één uitfilteren'. De overige geluiden worden daarbij als achtergrond gehoord en als het ware enigszins 'weggedrukt'.

Deze voordelen zijn bijzonder belangrijk in lawaaiige situaties. Het kan betekenen dat een waarschuwingssignaal (zoals een fietsbel in druk verkeer) nog net wél wordt opgemerkt. Het kan ook betekenen dat iemand een spreker in een galmende ruimte, een rumoerig lokaal of een kantoor met veel omgevingslawaai nog net wél verstaat, terwijl dat met één oor niet zou lukken!

Uitleg van enkele begrippen

Het spraakverstaan: dit betekent het horen.

Spraakafzien: betekent het aflezen van klanken van iemands mond gecombineerd met informatie uit non-verbale informatie zoals gezichtsuitdrukkingen en lichaamstaal.

Gevolgen van horen met één oor

Algemeen

Een aantal gevolgen van horen met één oor is voor de hand liggend.

Met één oor kan iemand:

- niet goed horen waar een geluid vandaan komt en de wekker niet (goed) horen als iemand op het goede oor slaapt.

Belangrijker is echter dat het spraakverstaan moeilijker is in situaties waarbij er:

- iets aan de kant van het slechte oor wordt gezegd,
- lawaai of nagalm is, zoals bijvoorbeeld in een zwembad, sporthal of openwerkruimtes op de achtergrond een gesprek plaatsvindt of een radio aanstaat.
- Dit laatste valt des te meer op aangezien een gesprek in een rustige omgeving prima wordt verstaan!

In een rumoerige omgeving is een éézijdige slechthorende meer afhankelijk van o.a.:

- een duidelijke uitspraak van een gesprekspartner,
- spraakafzien en de kennis van het gespreksonderwerp.
- Iemand die slechts met één oor hoort, zal het verminderde spraakverstaan proberen te compenseren door het – met hoofdbewegingen – snel opzoeken van de spreker en vervolgens:
 - het goede oor naar de spreker richten,
 - dichterbij de spreker proberen te komen en
 - naar het gezicht van de spreker kijken ten behoeve van het spraakafzien.

Het luisteren kost dus meer inspanning

Dit kan leiden tot:

- sneller vermoeid raken;
- vaker niet opletten;
- (onverwacht) minder goed kunnen meekomen op school (tweemaal vaker doubleren);

- moeilijker gedrag van kinderen en het moeilijker onderhouden van sociale contacten (op school, werk, bij familie etc., vooral in grotere gezelschappen).

Een persoon met éénzijdige doofheid moet zich meer inspannen bij de communicatie met anderen. Vooral bij omgevingsgeluid een voorbeeld waar slecht horende steeds meer problemen mee krijgen is het nieuwe werken. Het zijn vaak open en hoge ruimte met weinig dempende materialen, men denkt bij het ontwerpen zeer vaak niet aan de slechthorende. Verder zijn er bij het veranderen van de luisterpositie, groepsdiscussies en dynamische luistersituaties er geen mogelijkheden om deze te compenseren. Personen met eenzijdig gehoorverlies worden vaak gezien als sociaal onhandig vanwege voortdurende pogingen om gehoor te maximaliseren leidt tot sociaal unieke lichaamstaal en maniertjes

Verder kan ènorigheid ook een veroorzaker zijn van:

- Frequente hoofdpijn, stress-
- Verschijning van angstgevoelens, zelfs in lage ruis situaties
- Variabele lichte duizeligheid
- ghost piepjes of te wel tinnitus
- Onvermogen om te filteren of selectief te luisteren
- Sociaal isolement
- Prikkelbaarheid
- Moeite met aandacht voor wat mensen zeggen: "ontwijkend" gedrag.
- Luid pratend of "omroep": je verheft je stem ten opzichte van andere mensen, dit kan door anderen worden gekenmerkt dominant of lomp

Opgemerkt moet worden, dat er met betrekking tot het voorgaande uiteraard grote individuele verschillen zijn en dat een éénzijdige slechthorendheid niet de enige oorzaak voor het optreden van één van bovenstaande zaken hoeft te zijn.

Jonge kinderen

Jonge kinderen realiseren zich meestal niet dat ze aan één kant niet horen en ook hun ouders zijn hiervan vaak niet op de hoogte. Het kind hoort immers alles' met het goede oor. Als deze kinderen naar de peuterspeelzaal of de school gaan dan kunnen ze (af en toe) last hebben van enkele van bovengenoemde problemen. Soms zijn deze kinderen – achteraf onterecht – door hun ouders of leerkracht berispt. De ouders ervaren de mededeling dat hun kind met één oor niets hoort dan ook vaak als een schok.

Volwassenen

Bij volwassenen zijn de problemen sterk afhankelijk van de situatie. Dit is ook de reden waarom door chefs en collega's vaak niet wordt geloofd, dat er iets met je gehoor niet in orde zou zijn. Met zijn tweeën in een rustige omgeving is er niets aan de hand. In grote kantoorruimtes (met telefoons, computers, printers etc.), tijdens vergaderingen of op werkplaatsen met machinelawaai kunnen echter problemen optreden met verstaan. Maar ook thuis heeft een éénzijdig slechthorende vaak problemen met verstaan, vooral als de radio of televisie op de achtergrond aanstaat.

Oudere éénzijdige slechthorenden krijgen steeds meer last van minder goed horen en verstaan. Dat komt omdat in het algemeen bij het ouder worden het gehoor slechter wordt. Bij éénzijdig slechthorenden wordt dus de gehoorscherppte van het goede oor minder, terwijl het compensatievermogen eveneens vaak achteruitgaat (bijvoorbeeld doordat het gezichtsvermogen ook afneemt).

Adviezen voor leerkrachten, ouders, familieleden en werkgevers

Om de problemen van een éénzijdig slechthorende leerling zo klein mogelijk te maken is het wenselijk dat:

- er les wordt gegeven of vergaderd in lokalen of werkruimte met zo weinig mogelijk lawaai en nagalm. De nagalm in een lokaal kan eventueel beperkt worden door toepassing van geluidsabsorberend materiaal op het plafond, (dikke) gordijnen en/of zachte vloerbedekking

- het aangezicht van de spreker (bv de leerkracht of voorzitter) voortdurend goed gezien kan worden om spraakafzien mogelijk te maken.

Daarnaast kunnen de volgende tips van nut zijn:

- zorg dat een éézijdig slechthorende leerling ongeveer halverwege het leslokaal zit (links of rechts in de klas), met het goede oor naar de groep en de leerkracht gericht;
- geef deze leerling een rustige ‘buurman’ aan de kant van het goede oor;
- stimuleer dat deze leerling om herhaling vraagt als hij iets niet goed verstaan heeft (bijvoorbeeld bij het opgeven van huiswerk);
- neem het deze leerling niet kwalijk als hij vaak omkijkt als iemand in de klas iets zegt.
- houdt er tot slot rekening mee dat een éézijdig slechthorende in het verkeer extra goed moet opletten, omdat het richtinghoren door het verminderd horen aan één oor (sterk) afwijkend is. Dit betekent dat het men vaak niet goed de afstand en beweging van andere verkeersdeelnemers (auto’s, fietsen, etc.) zal kunnen bepalen.

Adviezen voor volwassenen

Als éézijdig slechthorende zul jezelf moeten zorgen voor zo gunstig mogelijke omstandigheden en je luistergedrag aanpassen aan de situatie. Hierbij kan je, voor zover van toepassing, je voordeel doen met bovengenoemde adviezen voor leerkrachten, ouders etc..

Het is van groot belang dat je er voor uitdurft te komen, dat je af en toe slecht verstaat. Als er problemen met verstaan zijn, zeg dan tegen je gesprekspartner dat je met één oor slecht hoort. Vraag zo nodig of de televisie of radio uit mag.

1

Het gezin waar ik in opgroeide

Links mijn oudste zuster, de tweeling , mijn jongste broer en rechts ikzelf.

Mijn vader geboren in Juni 1927 ergens in Limburg, de naam Merken komt van origine uit België mijn opa was een genationaliseerde Belg. Hij kwam uit een gezin met nog 3 zusters en 3 broers. Zover ik weet hadden ze het vroeger niet slecht. Mijn opa was station chef, waarvan ook enkele jaren in Venray. Hier is ook nog een kind van hen begraven die vlak na de geboorte is overleden. Mijn opa had als hobby konijnen fokken, we hebben dus ook wat konijn gegeten. Zij zijn goed uit de oorlog gekomen en hebben dan ook geen honger geleden.

Mijn vader is uitgezonden geweest als dienstplichtige militair naar Indonesië als Bren-schutter . Over deze periode wilde hij eigenlijk nooit praten. Er zijn later wel wat verhalen los gekomen. Deze werden dan ingezet door oude strijdmakker, toen deze kregen te horen welke compagnie hij had gezeten. Hij was een avontuurlijke jongeman die ook risico durfde te nemen zolang het maar geld opbracht. Zo heeft hij meegewerkt om een spoorlijn aan te leggen in Zuid – Afrika dit was in 1954. Hier over wist hij weer wel veel te vertellen want het was niet zo gegaan als men had gehoopt. Hij is dan ook met 2 collega's weggelopen, omdat men zich niet aan het contract hield. Daardoor

hadden zij allerlei avonturen beleefd en zijn uiteindelijk het land uitgezet. Uiteindelijk is hij totaal 7 maanden gebleven.

Hij is een man die aan de ene kant zeer dominant is en aan de andere kant onderdanig aan de vrouwen in zijn leven. Zolang zij maar tevreden waren c.q. zijn dan was/is het hem goed of te wel de weg van de minste weerstand in veel opzichte.

Mijn moeder geboren in feb-1934 volgens mij uit Meerssen afkomstig. Haar vader is zeer jong gestorven (20 jaar) en mijn moeder was nog maar net 1 jaar oud, ze heeft hem dan ook niet gekend. We hebben nooit contact gehad met de familie van onze echte opa. Mijn oma hertrouwd snel en haar man (opa Verhoef) was dan ook onze opa en haar vader. Mijn opa en oma kregen samen nog 3 meisjes en 1 jongen. Heb begrepen dat ze het tijdens en na de oorlog niet makkelijk hebben gehad en honger hebben geleden. Zij was 7 jaar jonger dan mijn vader toen zij trouwde. Het was een vrouw die zich graag groter voor deed dan ze was, op en top in de kleding en de mooie dame uithangen. Het was dan ook letterlijk een mooie vrouw, en dat bleek ook wel aan de hoeveelheid mannen die om haar heen hingen. Dit is dan ook uiteindelijk de aanleiding geweest waarom mijn ouders uit elkaar zijn gegaan.

De baas in huis dat was mijn moeder zij bepaalde wat er in huis (en daar buiten) gebeurde. In huis moest alles op en top in order zijn. Omdat de schijn ook naar buiten duidelijk moest zijn gingen zij regelmatig uit. Om dit alles te kunnen betalen had mijn vader dan ook regelmatig twee banen. Daarbij hadden we ook tot ongeveer 1975 veel kostgangers gehad (soms wel 4 tegelijk) om een en ander te kunnen bekostigen. Wij gingen ook regelmatig op vakantie naar het buitenland (was goedkoop via werkgever) maar dit was vooral om naar buiten te laten zien hoe goed we het wel niet hadden. Wat natuurlijk niet wil zeggen dat we er niet van genoten hebben. Aan ons als kinderen werd over het algemeen niet veel aandacht besteed, er moest echter wel een schone schijn zijn naar buiten toe. We werden niet gestimuleerd om iets aan opleidingen te doen, zo snel als mogelijk werken en de centen afdragen dat was het devies.

Thuis werd tegenspraak niet op prijs gesteld en ik werd dan ook regelmatig met de riem gecorrigeerd. Bij mij bleef dit voortduren tot

ongeveer mijn 14^e vanden af ging ik mij verweren en heb dan ook regelmatig met mijn vuisten tegenover mijn vader gestaan. Daarbij kwam nog dat mijn ouders graag een borreltje dronken en daardoor ook regelmatig de gezelligheid van de kroeg opzochten. Wij als kinderen trokken niet echt met elkaar op, in ieder geval ik niet met mijn broers en zusters. Herinner mij dat we regelmatig ruzie hadden, vaak om de kleinste dingen.

Mijn Broers en zusters

Ook zij zouden volgens mij een boek kunnen schrijven over hun leven. We zijn zeer verschillend en zijn volgens mij ieder op zijn/haar manier beïnvloed door de opvoeding. Enkele hebben de negatieve punten opgepakt (overgenomen cq versterkt) andere genegeerd of uiteindelijk na een lange weg positief opgepakt. Ik zal niet altijd positief, zelfs zeer negatief over hen zijn. Een feit is dat zij volgens mij, ook op een of andere manier het slachtoffer zijn van de opvoeding die ze hebben gekregen. Dit zal ook wel duidelijk worden in het boek.

Mijn oudste zus geboren 1955

was en is ook een dametje. Ik weet niet of dit ook van harte was, omdat het nogal werd opgedrongen. Make-upje hier make-upje daar mijn zusjes moeste er net zo gepolijst uit zien als mijn moeder. Let op ik heb niets tegen mooi opgemaakte vrouwen, het is hoe er mee omgegaan werd. Er moest een schijn opgehouden worden, ze konden zich zelf niet zijn. Mijn zuster is 2 keer getrouwd geweest. Het trouwen met haar eerste man was te snel ze was net 19 en ze gingen trouwen omdat wij verhuisde naar Venray. Zij en haar man woonde dan ook bij ons in. Dit kon echter niet goed gaan en ze waren dan ook snel gescheiden. Mijn zuster heeft 1 zoon van zichzelf en haar 2e man, hij had ook al een zoon van een eerdere relatie. Zij heeft beide kinderen opgevoed en volgens mij zonder onderscheid te maken. Dit 2e huwelijk is uiteindelijk door omstandigheden ook niet goed afgelopen

De Tweeling geboren in 1959.

Een meisje (zal haar mijn jongste zus noemen) en een jongen (Noem hem mijn middelste broer). Mijn jongste zus was net zoals mijn oudste zusje een dametje in het begin. Zij heeft geen rooskleuring leven gehad en is op 46jarige leeftijd door een hersenbloeding te jong overleden. Dit net toen ze wat begon op te krabbelen uit haar volgens mij geen fijn leven. Zij heeft 1 zoon welke het niet makkelijk heeft gehad. Mijn jongste zus is volgens mij nooit getrouwd geweest maar had wel diverse relaties. Zij is een groot deel van haar leven alcoholist geweest.

Mijn middelste broer. Ja, wat zal ik daarover zeggen een stuk of 4 relaties gehad tig baantjes van voedvrouw tot putjesschepper. Heeft 7 of 8 kinderen op de wereld gezet zonder daar maar ook enige aandacht aan te besteden. Zijn ex-relaties met schulden achter gelaten. Iemand die ik totaal niet moet omdat ik mijzelf in hem dan ook niet herken. Hij laat zijn kinderen in de steek en het is net of hij ze niet meer wil kennen als hij een nieuwe relatie heeft. Maar ook voor hem geldt dat hij slachtoffer is van de opvoeding.

Jongste Broer geboren in 1962

is de jongste en geboren ik Beverwijk, was een verwend jochie mocht veel van mij ouders. Is 2 keer getrouwd en heeft geen kinderen. Hij is niet iemand met body en karakter, zoekt volgens mij de makkelijkste weg ongeveer zoals mijn vader was en is.

In het boek zal verder worden ingegaan op mijn broers en zusters.

0-4 jaar (1957 t/m 1961)

Eerste herinneringen

Het is volgens mij zo, dat je de herinneringen die een negatieve insteek cq gevoel hebben het beste bij blijven. Positieve zaken of situaties vergeten wij eerder. Eigenlijk vreemd, want de negatieve dingen in je leven wil je juist vergeten en dat de positieve blijven hangen. Schijnbaar is onze geest daarop niet ingericht.

Een foto van mijzelf was een jaar of 3

Mijn eerste herinnering was, toen ik ongeveer 4 jaar was en deze was meteen nog al traumatisch. Het was carnaval. Mijn zus en ik waren verkleed, zij als roodkapje en ik als cowboy. Wij gingen met de familie naar een zaal in de buurt om gezellig carnaval te vieren. Fijn limonade, snoep, hossen, lachen gieren en brullen. Voor mij was het huilen, wat gebeurde er? Twee jonge dames verkleed als heksen dreigden mij mee te nemen. Ik weet nog dat ik totaal in paniek raakte en weg wou bij deze heksen, want o wat waren ze eng. Door mijn reactie wisten de dames niet hoe snel ze, het met mij goed moesten maken. En ze probeerde dan ook van alles om mij te kalmeren. Weet niet meer of hen dat is gelukt. Maar weet alleen nog dat dit mijn eerste herinnering is die ik heb van mijn bewogen leven. Men geeft aan dat je eerste herinnering meestal een traumatische is, in mijn geval was dit dus ook zo. Heb er volgens mij geen last meer van en ben niet bang voor

heksen of andere engers. Heb dus geen schade opgelopen aan dit voorval.

Oorpijn, volgens de verhalen van mij tantes en ooms moet ik in deze periode (denk tot mijn 7e a 8ste) veel oorpijn hebben gehad. Moet nogal zielig zijn geweest, want het maakt nog steeds indruk op hen. Ik weet niet of deze oorpijn in relatie stond met mijn doofheid, vermoed van wel. Men verzachtte toen der tijd de pijn door warme slaolie in het oor te gieten. Ik kan me niet herinneren of het heeft gewerkt. Heb echter wel herinneringen aan de pijn die ik heb gehad en wat naar je hele hoofd uitstraalde.

De verhuizing is het volgende wat opkomt deze was van Schaesberg (de Kakerd) naar het verre Noord - Holland en wel Beverwijk. Dit was in 1962 mijn vader had werk gevonden bij de Hoogovens in IJmuiden. Hij zag het werken in de mijnen niet meer zitten het was volgens hem ongezond zwaar werk. Daarbij werd de toekomst van de mijnen onzeker, hij had een vooruitziende blik want de mijnsluitingen werd op 17 december 1965 door de toenmalige minister van economische zaken Joop den Uil bekend gemaakt. De laatste mijn die dicht ging was de Emma, in 1973.

2

5 tot 9 jaar (1962 t/m 1966)

Basisschool periode.

Wij als kleine kinderen vonden de verhuizing natuurlijk spannend! We mochten met de grote vrachtwagen mee die onze spullen over bracht. We belande uit eindelijk in de wijk Meerestein in een flatje met z'n zevenen mijn oudere zuster, de tweeling die onder mij kwam en uiteindelijk kwam mijn jongste broer er later bij want hij is hier geboren. Het was een flat die eigenlijk te klein was. We hebben er uiteindelijk 3 jaar in gewoond.

De basisschool. Zover ik nog weet ben ik uiteindelijk na de kleuterschool op de basisschool Apostel Matheusschool terecht gekomen. Ik had contact met een vriendje ene Nico met wie ik meestal naar een gemeenschapshuis ging. Vooral op de zaterdag want dan werden er altijd films getoond van Lassie, Rintetin, etc. Dat deed ik het liefst kon dan lekker weg dromen.

Wat ik mij van thuis herinner, was dat mijn vader veel aan het werken was (2 banen) en mijn moeder thuis de huishouding deed. We hadden allemaal klusjes in huis. Ik moest in de winter de kolen in de kelder halen en aardappelen schillen behoorde tot mijn taak. Dit waren er niet weinig want er werd bij ons flink gegeten, moest de aardappelen met een dunschiller schillen. En daar had ik toch een bloedhekel aan, vooral als het mesje over je nagels ging. Krijg nu nog de kriebels als ik daar weer aan denk.

Wij verhuizen de in 1964 naar een eengezinswoning in de vechtstraat nr. 8 in de nieuwe wijk Zwaansmeer.

Ik kwam hier tussentijds op de Don-Bosco school terecht van 1964 tot 1965, deze school werd te groot. De st Egebert School werd in 1965 in dezelfde wijk opgezet en ik werd verplaatst. Weet niet direct wat de reden was, want zover ik weet bleven mijn broers en zusters op de

Don-Bosco. Men moet een reden hebben gehad mij te verplaatsen. Dit is echter voor mij niet meer te achterhalen maar ik heb wel een vermoeden gezien mij slechte rapport.

Op de st Egbert school heb ik 1 jaar gezeten. Hier is men er van uitgegaan dat ik niet goed kon meekomen en leren. Als ik mijn rapport bekijk van die tijd naar wat o.a. de reden was om mij op een BLO/LOM school te zetten citeer ik mijn toenmalige leerkracht dhr. de Koning.

“Fons heeft goed zijn best gedaan hij mist echter het inzicht in de taal. Bij het dictee schrijft hij op wat hij hoort en horen doet hij vaak slecht (wel te onderscheiden van luisteren)”.

Men ging er dus vanuit dat er niets met mijn gehoor aan de hand was. Wat achteraf, dus wel zo bleek te zijn! Wat ik verder ook vreemd vind, is dat als ik naar het rapport kijk. Het vooral aan de taal lag dat ik naar de BLO/LOM moest. Met rekenen had ik geen probleem hiervoor kreeg ik gemiddeld een 7. Het verschil met rekenen is dat je minder hoeft te luisteren om dat het meestal opdrachten (sometjes) het luisteren is dan ook niet zo belangrijk als voorlezen en dictee maken.

De school ging er niet vanuit dat mijn leerproblemen ook iets medisch zou kunnen zijn. Men was gewoon van mening, dat ik afwezig was en mijn IQ op een laag niveau zat. Dit was voor de school genoeg aanleiding om mij op een BLO/LOM te laten plaatsen.

Ik zat altijd achter in de klas, men had kunnen proberen mij naar voren te plaatsen om te zien hoe dit zou verlopen. In die tijd werd niet onderzocht wat er echt met het kind aan de hand was. Ik ben, zegt men, wel eens getest op mijn gehoor met de vraagstelling: *“vraag maar of hij een dubbeltje wil dan hoort hij het wel”*. Waarom ik dit meestal wel hoorde heeft volgens mij te maken, dat de vraag meestal gericht werd gesteld. Dit door mij aan te kijken of op een of andere manier onbewust, de aandacht te trekken. Verwacht dat als de vraagstelling in combinatie met anderen zinnen en tussen neus en lippen door zou zijn gemaakt, men iets anders had geconstateerd. Dit is natuurlijk wel mijn eigen analyse.